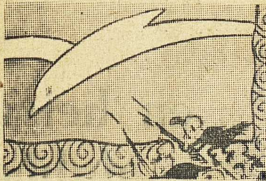

Rysk antisemitism

Angreppen på den litterära, musikaliska och konstnärliga kritik som enligt för ögonblicket gällande uppfattning inte är kommunistiskt rättrogen kombineras i Ryssland med en allt klarare antisemitism. De angräpnade betecknas som "hemlösa kosmopoliter" och "vagabonder utan pass", och deras judiska namn utsättes efter det ryska namn under vilket de blivit kända. Nu har antisemitismen även fått insteg i skämtpressen. De "kosmopoliter" som påstås fördärva den ryska debatten avritas med krokiga näsor och andra drag som traditionellt anses vara speciellt judiska. Följande teckningar ur Krokodil är typiska. Den första bär underskriften: "Eländiga och äckliga är de likgiltiga skeptikerna, de abstrakta människorna, vagabonderna utan pass." Den andra teckningen föreställer de kritiker som med sina pennor smutsar ner den rena rysk-kommunistiska konsten.

Steket från denna propagandateknik till den nazistiska, sådan den blomstrade främst i Der Stürmer, är såsom synes inte långt.

Paul Robeson och negrerna i USA

Sångaren och kommunist-agitatoren Paul Robesons uppträdande i Sverige och vid den s. k. fredskongressen i Paris har på många håll uppfattats som representativt för de amerikanska negrernas ställningstagande. Att denna åsikt framförts inom kommunistpressen är självklart. Men den har vunnit insteg på andra håll, det framgår av att Robesons uttalanden ställts mot bakgrunden av negrernas i många avseenden svåra läge i USA. Intet kan dock vara oriktigare. Robeson är lika litet representativ för Amerikas negrer som våra kommunister är det för svenskarna. Att han är neger,

kommunist och storsångare är en kombination av tillfälligheter, som skickligt utnyttjats av den ryssdirigerade propagandan.

Det senaste beviset på att negrerna liksom de flesta andra folkgrupper röstar på skilda partier och icke i nämnvärt högre grad än sina vita landsmän är kommunistiskt påverkade gavs vid 1948 års val. Inför detta val förklarade Walter White, Amerikas kanske främste negerledare: "Ingen person och ingen organisation kan vara säker om negrernas röster; negrerna bildar en oberäknelig och oberoende valmanskår, och de begär i stigande utsträckning praktiska resultat av sin röstning." I ett vetenskapligt arbete visade Henry Lee Moon strax före valen (Balance of power: the negro vote) att negrerna aldrig tidigare haft så betydande röststyrka, att de på många håll kunde utöva ett bestämmande inflytande och att ingen tendens förelåg att knyta negrerna vid ett visst parti. Valen bekräftade dessa förutsägelser. Det är tillräckligt att erinra om att Wallace inte fick majoritet i något enda negerdistrikt och att den enda generella tendensen bland negrerna var att stödja kandidater som väntades verksamt arbeta för reformer i toleransens och likställighetens anda.

Robesons deklamationer har också skarpt kritiserats av ledande amerikanska negrer. Typiskt är ett inlägg av den liberale negerledaren Max Yergan. Robesons påståenden — t. ex. att amerikanska negrer skulle vägra att delta i krig med Ryssland — är enligt Yergan ett exempel på "kommunisternas lömska och cyniska försök att driva in en kil mellan de

amerikanska negerna och deras landsmän. Kommunisternas löjliga och hopplösa försök att få amerikanska negrer att känna sig som en 'nation', deras arbete för att popularisera uttrycket 'negerfolk' och den fullkomligt ohämmade hänsynslöshet med vilken kommunisterna framträder som talesmän för de amerikanska negrerna är klara bevis på deras önskan att skapa klyftor och motsättningar, oordning och förvirring." Den överväldigande majoriteten av amerikanska negrer vill inte ha med kommunismen att göra, och i de ledande negerorganisationerna utgör kommunisterna ett litet fåtal, som med samma metoder som sina partivänner på andra håll söker sköta sin tjänst som Moskvas hantlangare. Paul Robesons propaganda — betydelsefull helt enkelt på grund av hans vackra röst — har gång efter annan fördömts av representativa negrer; den tjänar kommunismens, men skadar negrernas intressen.

Bakgrunden till de ameri-

kanska negrernas inställning har nyss i "Negro Digest" skildrats av professor Du Bois, en veteran bland negerkämparna för politisk och social likställighet. Du Bois visar hur år för år, årtionde för årtionde negrernas ställning förbättrats. Han framhäver, bland mycket annat, att lynchningar blivit ytterligt sällsynta, att negerskolorna förbättrats, att miljoner negrer nu har rösträtt och utövar den — även i Södern —, att den på reformer och verklig jämlikhet inriktade opinionen blivit allt starkare. Du Bois är inte nöjd med utvecklingens takt, men väl med dess riktning. "Negern är inte tillfredsställd, men uppmuntrad. Han tror fast på att om det framsteg som gjorts i förhållandet mellan raserna och i fråga om negrernas ställning under de senaste trettio åren fortsätter ännu en generation framåt, kommer målet — demokrati i Amerika — att vara inom räckhåll och överflyttningen av ett folk från Afrika till Västern bevisas ha varit en välsignelse för mänskligheten."